

[C. O. Pedersen.]

holdt, en Tale, som stod i Modsætning til den rolige og besindige Tale, som den højt-ærede Landbrugsminister, uden i øvrigt at gaa bort fra sine Standpunkter, holdt, da han fremsatte sit Forslag.

Jeg maa ærligt sige, at jeg tror ikke, at Socialdemokraterne skulde have sluppet det ærede Medlem Hr. Larsen (Bjerre) løs med denne Tale, for selv om Sproget var meget moderat — det er ikke det, jeg ser paa —, saa var Realiteten en Voldsomhed i Standpunkterne, som overhovedet ikke har haft sit Sidestykke endnu fra Socialdemokraternes Side, en Voldsomhed, som vi slet ikke vilde have tiltroet det ærede Medlem, men som jeg skønner stammer noget fra Ubehjælpssomhed, idet det ærede Medlem jo nøjagtigt holdt sig til den skriftlige Procedure — det ærede Medlem var ikke saa fri i sin Tanke, som jeg kunde have ønsket, jeg vil derfor helst skyde det over paa Ubehjælpssomheden.

Hvis det er Meningen af, hvad det ærede Medlem Hr. Larsen (Bjerre) sagde baade med Hensyn til deres eget Forslag og med Hensyn til vort, burde det ærede Medlem have haft en anden Konklusion af sin Tale, nemlig den, at Sagen overhovedet ikke burde gaa i Udvalg. Saa burde det ærede Medlem have sagt: Vi kan gaa til Afstemning om det med det samme, der er ikke noget at forhandle om i Udvalget. Det ærede Medlem skulde vist læse den Tale igennem en Gang, det trænger den til.

Ellers maa jeg ligesom det ærede Medlem sige, at det er en ejendommelig Situation, vi staar i her, thi der foreligger en saadan Mangfoldighed af Lovforslag, som man ikke tidligere har set, til Løsning af samme Sag. Dermed er det i Virkeligheden givet, at Regeringen staar meget godt; for hvis den ikke kan faa sit eget Lovforslag gennemført, er der altsaa Beviser for, at den kan faa et andet. Her er mange at vælge imellem, og det er paa Forhaand givet, at til Foraaret behøver Regeringen ikke at staa uden en Udstykningslov.

Men selv om nu disse Lovforslag er en Del forskellige, ligner de alligevel hinanden i det ydre. I det ydre er de kommet til at se ens ud, men i det indre er der naturligvis, det indrømmer jeg, en ikke ringe Forskel, og denne Forskel maa man søge i, at nu skydes der nye Standpunkter frem.

Fra Regeringens Side er der et nyt Standpunkt, det kan der ikke være Tvivl om, og det vil rejse Bevægelse i Befolkningen. Det er Indkøbet af den fri Bondejord; Jorden i fri Mands Haand, som skal ud-

stykkes som Statsfæste. Og til den anden Side træffer man det ærede Medlem Hr. Ulrich med det konservative Lovforslag, hvor der ogsaa er et ganske nyt Standpunkt, der søger at indskrænke Udstykningsloven til det mindst mulige eller til slet ingenting.

Under disse Forhold er det ikke underligt, at der rejser sig Bevægelse i Befolkningen, og det er heller ikke underligt, at det giver Dønninger herinde. Men det forekommer mig alligevel, at det Lovforslag, som vi fra Venstres Side har forelagt, er en passende Mellemtung mellem de to Yderstandpunkter, det ærede Medlem Hr. Larsen (Bjerres) til den ene Side og det ærede Medlem Hr. Ulrichs til den anden Side.

Det er mærkeligt nok for Resten, paa eet Punkt er der Lighed mellem det konservative Lovforslag og det af den højt-ærede Landbrugsminister forelagte. Det drejer sig om, at alt i Virkeligheden glider over i Statens Haand. Paa det Punkt er de ens. Hvis man fulgte det ærede Medlem Hr. Ulrichs Forslag, vilde al Udstykningsloven gaa over i Statens Haand, og det vilde ogsaa ske, hvis den højt-ærede Landbrugsministers Lovforslag blev gennemført. Mærkværdigt nok, paa det Sted vilde Yderpunkterne kunne mødes, men ellers, maa jeg indrømme, er der ikke megen Lighed mellem dem.

Paa et andet Punkt er der Lighed mellem Venstres Forslag og det konservative Forslag, selv om den ikke er helt gennemført, nemlig deri, at Selvejet sættes i Højsædet, medens Ministerens Forslag kun har Statsfæste.

Jeg skal først sige noget om det konservative Lovforslag og holde mig til sidst til Ministerens.

Med Hensyn til det Forslag, som det ærede Medlem Hr. Ulrich har forelagt, maa jeg allerede gøre Ophævelser over § 1. Der staar der, at i Juli Maaned hvert Aar skal Finansministeriet udarbejde en Status over Jordfonden, og denne Status skal afleveres til Finansudvalgene, naar Rigsdagen træder sammen.

Og dernæst staar der:

„Penge, der ikke er anvendt det ene Aar, kan overføres til næste Aar, ligesom mindre Overskridelser kan dækkes af næste Aars Provenu.“

Jeg troede, at det var en af de Grundsætninger, der er fastslaaet i dansk Finanspolitik, at dette System, denne Samlen til Pulje, som man kunde kalde det, ikke bør anvendes. Vi har det, saa vidt jeg ved, kun eet eneste Sted i vor Administration, og det er ved Museerne. Der er Forholdet det, at de det ene Aar kan bruge mere, det andet